

δτι έγινετο επιτέλους «ήρωϊς» ενός άλληθινοῦ δικαστικοῦ μυθιστορήματος...

Ὁ Ἑρρίκος καί ἡ Λουίζα δὲν εἶχαν ἰδῆ ἀκόμη τὸν πατέρα τους καί ἡ ἐπίσκεψις ποῦ θὰ τοῦ ἔκαναν σήμερα, ἦταν ἡ πρώτη.

Με μεγάλη συγκίνησι ἐπέρασε ὁ μικρός τὴν καγγελοπορτα τῆς φυλακῆς καί σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια, πιάστηκε ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς ἀδελφῆς του, ποῦ κι' αὐτὴ ἦταν κατάγλωμη, μέσα στὰ σκούρα τῆς φορέμας. Ἐνόησε ὅμως τὴν ἀγωνία τοῦ ἀγαπημένου της Ρίκου καί, μολοντοῖ συνήθως δὲν ἦταν διαχυτική, τὸν ἔσφιξε ἀπάνω της καί τὸν ἐφιλήσε.

Ἐντωμεταξύ, τοὺς πέρασαν στὸ ἐπισκεπτήριό (*) τῆς φυλακῆς. Ἦταν ἕνα μεγάλο δωμάτιο, γυμνὸ καί ψυχρὸ, ποῦ ὁ ἕνας του τοῦχος εἶχε ἀντικατασταθῆ μ' ἕνα δίκτυο. Ἄνάμεσα ἀπὸ τὸ δίκτυο αὐτὸ, καί ὑπὸ τὴν ἐπίδλεψι τῶν δεσμόφυλάκων, μπορούσε κανεὶς νὰ μιλήσῃ με τοὺς φυλακισμένους. Ἐπέρασαν λίγες στιγμὲς σιωπῆς καί ἀγωνίας. Ἄξαφνα ὁ Ἑρρίκος, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ κρατῆ τὰ κλάματα, εἶδε πίσω ἀπὸ τὸ δίκτυο, τὸ ἰσχνὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα του...

Ἀμέσως κατὰ πηρὸς ἔβλεπε τὸ πρόσωπο, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ δείχνουν στὸν δυστυχῆ προφυλακισμένο, ὅτι ἐφοβοῦντο γι' αὐτὸν...

— Μπαμπά!... μπαμπά!... ἐφώνησε ὁ μικρὸς πλησιάζων ἄ, τί χαρὰ ποῦ σὲ ξαναβλέπω!

Ὁ προφυλακισμένος δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ ἀμέσως. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ποῦ ξαναβλέπε τὰ παιδιά του καί τὴ γυναῖκα του, ἐκεῖ στῆ φυλακῆ. Ἀλλὰ τέλος βγήκαν καί λόγια ἀπὸ τὸν σφιγμένον του λαιμοῦ.

— Τὸ ξέρετε βέβαια, τοὺς εἶπε με προσπάθεια, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄθωος!

Στῆ συγκινητικὴ αὐτὴ διαμαρτία, ὁ Ἑρρίκος, κυττάζων κατάματα τὸν δεσμοφύλακα, ποῦ παρακολουθοῦσε ἀδιάφορος τὴ συνομιλία, ἐφώνησε με δύναμι:

— Ναι, μπαμπά! ἐμεῖς ἔχομε τὴν πεποίθησι, ὅτι δὲν εἶσαι ἐνοχος καί αὐτὸ θάποδειχθῆ μεθαῦριο στὸ δικαστήριον.

Ἀμυδρὸ χαμόγελο ἐφώτισε τὸ πρό-

(*) Ἔτσι λέγονται τώρα, στῆς ἑλληνικῆς φυλακῆς, τὸ δωμάτιον ὅπου γίνονται δεκτοὶ οἱ ἐπισκέπται τῶν φυλακισμένων. Λέγεται ἑμῶς καί ὁ μιλήτήριος, γαλλ. parloir. — Σ. τ. Μεταφρ.

σωπο τοῦ δυστυχισμένου Σομῶ. Ὁ λόγος ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε λίγη ἐλπίδα, λίγη χαρὰ καί νεῦον εἰς τὴν κόρη του νὰ τὸν πλησιάσῃ, τὴν ἐρώτησε σιγὰ:

— Καί ὁ Ἀγκλάς;

Ἡ Λουίζα ἀποκρίθηκε, ὅτι ὁ πατρικός φίλος ἐξακολουθοῦσε νὰ φέρεται λαμπρὰ πρὸς ὅλους. Ἡ διαγωγή του, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐξήγησε τὴν χεῖρά της καί τῆς ὑποσχέθηκε τὴν προστασία του, ἦταν πράγματι ὅπως ἔπρεπε.

Ἡ κυρία Σομῶ ἔσπευσε κι' αὐτὴ νὰ προσθέσῃ τὰ ἐγκωμιά της γιὰ τὸν καλὸ της γαμπρὸ καί νὰ διηγηθῆ εἰς τὸν φυλακισμένο ὅλα ὅσα ἔκαμε γι' αὐτοὺς.

Καί πρῶτα-πρῶτα βρῆκε τὸν σπιτικοκοκῆ τους καί τοῦ εἶπε, ὅτι ἐστὶ ἐξὴ αὐτὸς θὰ ἐπιλήρωνε τὸ νοικο, ἐπειδὴ ὅμως τὰ μετὰ τοῦ δυστυχῆ ἦταν περιωρισμένα, θὰ τὰ ἐπιλήρωνε λίγο-λίγο με τοὺς μισθοὺς του.

Τὸ ἴδιο ἔκαμε μ' ὅλους τοὺς ἄλλους προμηθευτὰς καί ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ

νὰ χρεωστῆ στὸν μιστὸ τοῦ Ἀγκλάς. Ὁ φυλακισμένος εὐχαρίστησε τὸ γυῖο του μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καί εἶπε:

— Καλὰ, Ἑρρίκο μου, θὰ ἰδοῦμε...

Ὅ, τὸ θὰ κάμῃς ὅμως, εἶνε ἀνεξάρτητο ἀπὸ τὸν γάμο τῆς ἀδελφῆς σου με τὸν καλὸ αὐτὸ νεό, ποῦ ἐγὼ τὸν θέλω πολὺ.

Ἐπειτα, ἀπὸ φόβο μήπως ἐφάνη πολὺ βιαστικός καί ἀπότομος, ὁ δυστυχισμένος πατέρας ἐπρόσθεσε ἱκετευτικά, ἀποτεινόμενος εἰς τὴν κόρη του:

— Δὲν ἐννοῶ βέβαια νὰ τὸν πάρῃς γιὰ τὴν βοήθεια ποῦ μᾶς δίνει ἕς αὐτὴ τὴν περίστασι, ἀλλ' ἂν... σοῦ ἀρέσῃ. Θὰ ἦταν γιὰ μένα μιὰ παρηγορία, ἕνα στήριγμα. Θὰ ἐπερίμενα με περισσότερη γαλήνη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίχης μου, ποῦ καθὼς φαίνεται, δὲν θὰ ἔλθῃ ἢ σειρὰ της πρὶν περᾶσῃ ἕνας χρόνος.

— Τί; ἐφώνησε ὁ Ἑρρίκος ἕνας χρόνος; θὰ σάφισουν, μπαμπά, ἕνα ὀλίγον χρόνο στῆ φυλακῆ, χωρὶς νὰ σὲ δικάσουν; θὰ χρειασθῆ τόσος καιρὸς γιὰ νὰποδεχθῆ, νὰ κηρυχθῆ στὸν κόσμο ἡ ἀθωότης σου; Μὰ δὲν εἶνε δυνατό!...

Ὁ ταμίας ἔκαμε ἀπλῶς ἕνα κίνημα ἐγκαρτερήσεως. Ἡ γυναῖκά του ὅμως, ποῦ ἦταν πολὺ ἐνήμερη στὰ δικαστικά, χάρις στὰ μυθιστορήματά της, ἐξήγησε τὰ παιδιά, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ ἄλλοιως, ἐπειδὴ τὸ Κακούργδικεῖο τοῦ Παρισιοῦ εἶχε πάρα πολ-

λὲς ὑποθέσεις. Ἐπειτα, ἡ ἀργοπορία αὐτὴ ἦταν καλὸ σημεῖο! Μαρτυροῦσε, ὅτι ὁ δικαστὴς ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ ἀμειβολίας, ἄφινε στὸν καιρὸ τὴν φροντίδα νὰ φανερώτῃ τὸν ἀληθινὸ ἐνοχο.

Ὁ ταμίας, χωρὶς νὰ συμερίζεται ὅλη τὴν αἰσιοδοξία τῆς κυρίας Σομῶ, γιὰ νὰ κάμῃ ὅμως τὴν κόρη του νὰποφασίσῃ, ἔδειξε πῶς συμφωνεῖ ἐντελῶς. Τότε ἡ Λουίζα εἶπε, ὅτι ἀφοῦ ἦταν ἔτσι, θὰ ἔπαιρνε τὸν Ἀγκλάς ὅποτε ἠθελαν. Ἄλλως τε τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ Σομῶ, δὲν πρέπει γὰ τὸ ἀναβάλουμε... Σὲ παρακαλῶ πολὺ, παιδί μου, μὴ με περιμένῃς ἐμένα... πᾶρ' τὸν ἀμέσως... τὸ γρηγορώτερο.

Ἀμέσως ἡ μαμμά, με τὴ συνειθισμένη της ἐλαφρότητα, ὡς νὰ ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα γάμο κοινὸ, εἶπε, ὅτι ἔπρεπε νὰ προσδιορίσουν τὴν ἡμέρα. Ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ἐπάντρευε τὴν κόρη της, ἔστω

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΔΑ τώρα ἕνα μικρὸ μαθητῆ, ἕνα χαριτωμένο παιδάκι, ποῦ μόλις ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Πράσινη Ἑορτή. Τὰ ματάκια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, τὰ μάγουλά του ἔσταζαν αἶμα, καί εἰς τὴν κουμπότρυπα τοῦ ἐπανωφοριοῦ τοῦ εἶχε μιὰ τουφετίσα ἀπὸ πεῦκο, ποῦ τοῦκανε τόση περηφάνεια σὰ νὰταν παράσημο.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; τὸν ρώτησα.
 — Ἀπὸ τὰ Κουπούνια.
 — Καί ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ... Κουνούνια; Πρῶτη φορά τάκούω.
 — Τί λέτε! Ὁλος ὁ κόσμος τὰ ξέρει. Εἶνε ἕνα ὠραῖο μέρος πίσω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Συγγροῦ.

— Καί πῶς τὸ ξέρεις, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει;
 — Μ' ἀφοῦ ἦλθαν σήμερα ἐκεῖ-πέρα εἴκοσι χιλιάδες ἄνθρωποι; θάρχουνταν ἂν δὲν τῶξεραν;
 — Σωστό... Καί τί ἔκαμες ἐκεῖ;
 — Ἐφύτευα ἕνα δένδρο μπροστὰ εἰς τὴ Βασίλισσα!

— Ὁρατα! Καί σὲ εἶδε ἡ Βασίλισσα;
 — Πῶς; Ἦταν ἐκεῖ κοντά. Κι' ὅλο μένα ἔβλεπε, καί γελοῦσε.
 — Τῆς ἔκανε λοιπὸν τόση εὐχαρίστησι αὐτὸ ποῦ ἔδλεπε;
 — Φυσικά. Γιατί δὲν ἦρουν μόνο ἐγὼ. Ἄλλες δέκα χιλιάδες παιδιά, ἐφύτευαν ἐκεῖ δέκα χιλιάδες δένδρα. Φαντασῆτε τώρα τί δάσος θὰ γίνῃ!...

— Φαντάζομαι... Δέκα χιλιάδες δένδρα... Καί πόση ὥρα χρειάσθηκε γιὰ νὰ φυτευθοῦν ὅλα αὐτά;
 — Οὐτ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας! Γιατί, ξέρετε, τὰ λακκάκια ἦταν ἀνοιγμένα ἀπὸ πρὶν. Παίρναμε λοιπὸν τὴ γαστρούλα με τὸ δενδράκι, τὸ βγάλαμε ἀπὸ μέσα μαζί με τὸ χῶμα του, τὸ φυτεύαμε στὸ λακκάκι κι' ἔπειτα τὸ γεμίζαμε χῶμα. Ἐγὼ, ἂν καί πρώτη ποῦ φορᾶ, τὸ ἔκαμα τόσο γρήγορα, ὥστε σηκώθηκα ὑστερα κι' ἔβλεπα τοὺς ἄλλους. Ἐφέρετε, μερικοὶ δὲν τὰ κατάφεραν καλά. Ἐκαίνα τόσα γέλια μ' ἕνα παιδί, ποῦ δὲν μπορούσε νὰ βγάλῃ τὸ δενδράκι ἀπὸ τὴ γάστρα! Ἐπιτέλους τοῦ τῶβγαλε ὁ δάσκαλος.

— Ἦταν λοιπὸν ὠραῖα σήμερα στὰ Κουνούνια.
 — Θαυμάσια!... Μὰ μὴν τὰ λέτε

Κουνούνια... Κουπούνια!
 — Τὸ ἴδιο κάνει. Καί μετὰ τὸ φύτευμα, τί εἶγαίνε;
 — Παρέλασις μπροστὰ εἰς τὴ Βασίλισσα μουσικῆς, τραγούδια, ζήτω, χειροκροτήματα, μὴν τὰ ρωτᾶτε!
 — Καί τὰ δενδράκια; Μεγάλωσαν καμιά σταλιά ὅσο εἶσατε κεῖ;...

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.
 — Καί σὺ τί δένδρα φύτεψες; Πεῦκο ἢ κυπαρίσσι;
 — Πεῦκο μοῦ ἔτυχε. Ἄ, δὲν μᾶρῆσει τὸ κυπαρίσσι; εἶνε γιὰ τὰ νεκροταφεῖα.

— Μιὰ πρόληψις κι' αὐτὸ, ἀλλ' ἄς εἶνε... Καί τὸ γινώρξεις τὸ δένδρο σου; Ἄν ξαναπᾶς δηλαδὴ ἐκεῖ, θὰ τὸ βρῆς;
 — Ἀκουτ' ἐκεῖ! Ἐσημάδεψα καλά τὸ μέρος. Ἐπειτα, κρυφά, — μὰ μὴ τὰ πᾶτε σὲ κανένα, — φύτεψα κοντὰ εἰς τὴ ριζούλα, καί ἕνα κόκκινο μολυβάνι ποῦ ἔτυχε νάχω στὴν τσέπη μου. Μόλις σκάψω λιγάκι, θὰ τὸ βρῶ. Καί θὰ εἶμαι σίγουρος, ὅτι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ δένδρο μου.
 — Νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν, θὰ μεγαλώσῃ;
 — Εἶμαι βεβαίωτος. Θὰ γίνῃ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα γιὰτὶ τὸ φύτεψα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Καί γιὰτὶ τὴν ὥρα ποῦ τὸ φύτεψα, μ' ἐκτύπησε ἡ Βασίλισσα!

Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ μικρὸς, ποῦ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ καί τὰ μάγουλά του ἔσταζαν αἶμα. Ἔτσι εἶδα κι' ἐγὼ τὴν Πράσινη Ἑορτή, χωρὶς νὰ γᾶω, καί μοῦ φάνηκε πραγματικῶς ὠραία...

Σὰς ἀσπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
Ὁ ΔΩΝ ΓΟΥΡΟΥΝΗΣ

Μιὰ μέρα στὴν ἀλὴ τοῦ παλαιοῦ Ὁ Δὼν Γουρούνης σὰν ἐκτροφιοπῆκε, μ' ἕνα μονάχα βλέμμα τοῦ ματιοῦ Τὸ ἀχούρι καί τὸ πλοσταγιὸν του εἶδῆκε. Κι' ἀφοῦ ὡς σταθιὰ μέσα στὸ βούρκο ἐβῶθη Καί στὴν κοιλία γουλλίζοντας ἐσαπλώθη, Σωστό γουρούνι τώρα πάει στὸ σπιτικό του Ναβεθ' μὲ περηφάνεια τὸ φτωχὸ βοσκὸ του. — Μουχοῦτι μου, τοῦ λέει τραγῶς ὁ βοσκός, Τόση ὥρα σὲ προσμένω, σὲ προσμένω νὰ μοῦ πῆς Σὰν τί εἶδες εἰς τὸ παλάτι. Πές μου, μὴ ντραπῆς. Τὰ τόσα ποῦ ὅλοι λέν, πραγματικῶς Ἀληθινά, λές, νῆνε; Τάχατες πῶς λάμπει Παντοῦθε ἀπὸ διαμάντι καί μαργαριτάρι; Πῶς εἶ ἀστράφτον μ' ὀμορφιὰ καί χάρι. Πῶς σασσιμένους βγαίνει αὐτοὺς ποῦ μέσα [θᾶμνη];

— Λόγια τῆς Χαλιμάς! ὁ χοῦρος γούζει Κανένα ἂν' ὅσο λένε δὲν εἶνε θαυμάσιο! Σκουπίδια, βούρκο κι' ἕνα κοπροστάσιο, Πῶς μόνον σὰν κλιόσαι... καὶ ἀξίζει. Ἀβτὰ εἶνε ὅλα νὶ ὅλα ποῦ ἐγὼ εἶδῆκα Καί σὺς μικρότερος γυνίς τοῦ ἀκόμα Σκάβοντας ὅπου λάσπη κι' ὄσιον χῶμα... Μέσ' ἀπ' τὴν πίσω τῆν ἀλὴ σὰν μῆκη!

Δὲν εἶμαι δά—μὴ γένουτο! —χοουίτης. Μὰ, λέω, μισοῦ...μουχοῦτικη νὰ βροῖαι Μιὰ τέτοια Κοιτίκη, σὲ σαβοῦρα τῆς Πῶς ψαχουλένει μόνο...στὴν ἀλὴ τῆν...πίσω! (Ivan Krilof) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

"Ολοι ήσαν έξω" και η μαμμά, και ο μπαμπάς, και η μεγάλη αδελφή...

— Λοιπόν κυνηγητό να παίζουμε, εφώναξε ο Τότης...

— "Α, όχι! όχι!" ειπεν η Μαρίνα, η οποία είνε πάντα φρόνιμη...

— "Ω, εσεις τὰ κορίτσια, λέγει με περιφρόνητιν ο Τάκης..."

— Σιωπή, παιδιά, λέει ο Νίκος εγώ προτείνω κάτι.

— Τί;

— Να παίζουμε τους άρρώστους.

— Ωραία, πολύ ώρα, ηρχισε να φωνάζει ο Τότης...

— Μπράβο, Τότη! ειπεν η Μαρίνα...

— "Ολα καλά και άγια, διέκοψεν ο Τάκης..."

— Κάτσε νάρρωστησουμε πρώτα, και ο γιατρός βρίσκεται.

"Ολοι λοιπόν εις το έργον.

Ο Νίκος παίρνει ένα μπαστούνι και το δένει καλά στο πόδι του...

— Ζήτω! ζήτω! φωνάζει μ' ένθουσιασμό...

— Ζήτω! ζήτω! είμαι ο «'Απόμαχος Ρουμελιώτης»...

— Ζήτω! ζήτω! είμαι ο «'Απόμαχος Ρουμελιώτης»...

— "Ω Θεούλη μου, το κεφαλάκι μου!..."

— Πάει, πάει το ματάκι μου, χύθηκε, για το Θεό, ένα πανί.

— Πάει, πάει το ματάκι μου, χύθηκε, για το Θεό, ένα πανί.

— Πάει, πάει το ματάκι μου, χύθηκε, για το Θεό, ένα πανί.

— Πάει, πάει το ματάκι μου, χύθηκε, για το Θεό, ένα πανί.

— Πάει, πάει το ματάκι μου, χύθηκε, για το Θεό, ένα πανί.

"Αρπάζει λοιπόν η Μαρίνα ένα μαντήλι και έτσι ο Φώξ, χωρίς να το καταλάβει..."

— Τάκ, Τάκ, Τάκ! κτυπούν την θύραν του γραφείου...

— Ποιος είναι;

— "Ιπποκράτη Ι. απαντά η Μαρίνα, βάλε γρήγορα τη βελάδα σου..."

— Πέντε; Μά τότε είναι θησαυρός!

— Καλέ! φωνάζει έντρομος η Μαρίνα, δεν είναι ανάγκη να νοιώθεις έμια...

— "Α, όλοι, τίποτα δεν θά βάλτε στο στόμα σας!"

"Α, όλοι, τίποτα δεν θά βάλτε στο στόμα σας!" (Σελ. 80, στ. 6')

"Όταν ο 'Ιπποκράτης άνοιξε την πόρτα είχε βάλει ένα σκούρο του παππού του..."

— Παράττε, παράττε! Καλέ, σείς, είστε σκοτωμένοι...

— Παράττε, παράττε! Καλέ, σείς, είστε σκοτωμένοι...

— "Εσύ, Νίκο, έχεις γάγρανα στο πόδι..."

— "Εσύ, Μαρίνα, θλάσιν της άριστερας ώλένης..."

— "Εσύ, Τάκη, έχεις μηνιγγίτιδα..."

— "Εσύ, Τότη, έχεις έξορουξιν του άριστερου βολκού..."

— "Εσύ, Τότη, έχεις έξορουξιν του άριστερου βολκού..."

— "Εσύ, Τότη, έχεις έξορουξιν του άριστερου βολκού..."

τε δεν θά βάλτε στο στόμα σας. Και σου καθεται ο κύριος 'Ιπποκράτης...

Και σου καθεται ο κύριος 'Ιπποκράτης, υπό τὰ περίλυπα βλέμματα των αδελφών...

— Σάς το λέω, και πιστέψ'τε με! Ποτέ πια τὰ τέσσαρα παιδιά δεν έπαιξαν τους άρρώστους!

(Παράφρασις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— Δεν κατοικεί εδώ ο κύριος Ροβέρτος; ηρώτησε την μέγαιραν ο Βωτιέ.

— "Εδώ, μάλιστα, εδώ..." Στο τελευταίο δωμάτιο, αριθμός 8, στο βάθος της αλλαγής...

Ο Βωτιέ διέτχισε γρήγορα την ρυπαράν αυλήν και άμα έφθασεν εις το βάθος, έβγαλεν ένα κέραιο σπέρτο...

Τον ειδε τέλος, γραμμένον επάνω εις ένα παληρό, κτρινισμένο τραπουλόχαρτο, κ' έκτύπησε την θύραν.

Αλλά δεν έλαθεν απάντησιν. Η τοιμάζιμο νάπέλλθη, όταν παρετήρησεν ότι η θύρα ήτο μισανοικτή...

Το δωμάτιον, καθώς και ο διάδρομος ήτο βυθιζόμενον εις σκότος βαθύ.

Είς ένα κρεβάτι, διέκρινεν εξηλωμένον ένα άνθρωπον. Αλλά την στιγμήν εκείνην το σπέρτο έσβυεν.

Ο Βωτιέ ήτο άρκατά φύγραμος, αλλά με όλον του το θάρρος, ήσθάνθη φρικίασιν.

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα, άλλ' όταν έπισαεν ένα κουτί και το άνοιξε πυρετωδώς..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

— "Εφαξε βιαστικά τα θυλάκια του, δια να εύρη σπέρτα..."

τέτοιο σκοτάδι, ώστε δεν ξέρω αν ήταν μέσα ή όχι.

— "Άφου δεν σάκουσε, δεν ήταν μέσα, άπεκρίθη η γρηά.

— "Η πόρτα του όμως ήταν άνοικτή. Θα έξαχε να την κλειστή.

Ο Βωτιέ έβγαλεν από την τσέπη του έν άργυρούν νόμισμα και το έβαλε εις το μαύρο χέρι της μεγαιρας.

— "Μου κάνεις τη χάρη, της είπε, να με συνοδεύσης εις το δωμάτιο του κ. Ροβέρτου μ' ένα φως; θέλω να βεβαιωθώ ότι λείπει.

Η γρηά έσπέσισε άστραπιαώς το νόμισμα και, σχεδόν γελαστή, εισήλθεν εις το μικρόν δωμάτιον του ίσογειου...

— "Ορίστε, είπεν' αν κοιμάται ο μασκάρης, θά τον ξυπνήσουμε.

Καλό παιδί αυτός ο Ροβέρτος, αλλά παραπίνει σπέρτα και μάλιστα ούίσκου.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

Η Νέλλη έμεινεν ολίγας στιγμάς θουβωμένη από το φως, σαστισμένη, παραχαλισμένη...

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

Η Νέλλη έμεινεν ολίγας στιγμάς θουβωμένη από το φως, σαστισμένη, παραχαλισμένη...

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

— "Χαίρετε, μίς! της είπαν είρωνικάως οι τρεις λησταί, ενώ της έλυναν τὰ μάτια.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε "Οδηγόν Συνδρομητού" Κεφ. ΙΒ']

α) Μαγική Εικόνα

Ποιον να ειδεν άρα γε αυτός ο κλέπτης, ο διαρρήκτης, κ' έτραπή εις φυγήν;

β) Παιγνιον

Εστάλη υπό της Χρυσής 'Ακτιώς

Table with 4 columns: ΠΑ, ΚΥΑ, ΦΟΣ, ΑΙ and 4 rows: ΔΗ, Υ, ΜΕ, ΔΗ and ΘΑ, ΝΗ, ΤΗ, ΝΑ

Να συναρμολογηθουν αι συλλαβαι αυται, ώστε ναποτελεσθουν τα ενδματα τεσσάρων λουτροπόλων.

γ) Αίνιγμα

Εστάλη υπό του Πειραιαικού Διαβόλου

Είμαι σοφόν, πολύπειρον και σεβαστόν προσέτι. Είς άλλους τώρα βρίσκομαι Κ' εις άλλους μετά έτη.

δ) Δια τους Γαλλομαθείς

1. Γρίφος Εστάλη υπό Λ. Α. Χαμπουέη

Mon père à ma prison a mangé ma porte!

2. Φωνηεντόλιπον Εστάλη από το Γιά την 'Ελευθερία

L* - f*n - c**r*nn* - 1' - ***vr*

Άλλοσις: Αι λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, συνοδεύονται απαραίτητα υπό ενός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμματισήμου.

Νύσεις του δου φάγνου

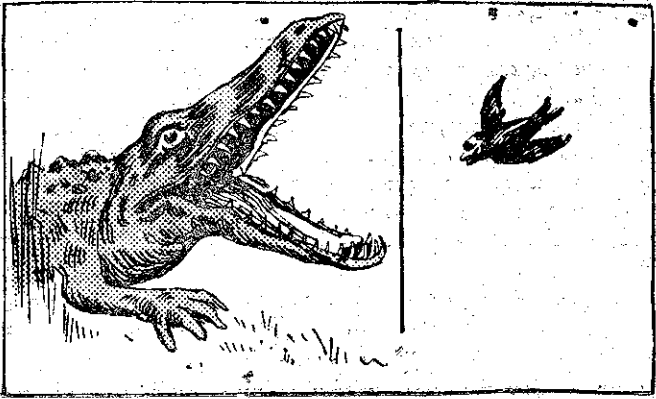
α') Είς το επάνω μέρος της εικόνας, μεταξύ του δένδρου και της κεφαλής του πετροβοληθέντος, φαίνεται το πρόσωπον του πετροβολήσαντος.

β') Σούνιον, Ταίναρον, Καθηρεύς, 'Ακρίτας, 'Αρτεμίσιον.—γ') Rien ne sert de courrir; il faut partir à temps.

Το πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε η εγκαιρος άνανώσις της συνδρομής του.

ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οι αριθμοί αυτοί που βλέπετε είνε μία διαταγή του άρχιστρατήγου Ζόφφρ. Φυσικά, είνε γραμμένη γαλλιστί. Άλλά πώς θά την διαβάσετε ;
 *Άπλούστατα, εάν βάλετε την εικόνα εμπρός εις ένα καθρέπτην.

Ένας κροκόδειλος, ένα πουλί και μία γραμμή στη μέση. Εάν κολλήσετε τη μύτη σας επάνω στη γραμμή και κοιτάξετε άνωθεν την εικόνα όλιγας στιγμάς, θά ιδήτε το πουλί να μπαίνει στο στόμα του κροκοδείλου.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Μπαμπάς: — Πήγαινε, Γιαννάκη, έπάνω να ιδής, τί λέει το θερμοόμετρο; άνεβηκε ή κατέβηκε ;
 Ο Γιαννάκης, έπιστρέφων: — Τίποτε δε λέει, μπαμπά. Είνε κρεμασμένο στο ίδιο καρφι.
 *Εστάλη υπό του Μέλλοντος Φιλοσόφου

Η μικρά Μαρία δεν προσέχει εις το μάθημα.
 Η διδάσκαλισσα την έρωτά: — Πού είμεθα τώρα, Μαρία ;
 — Στο σχολείο, κυρία !
 *Εστάλη υπό της Γαλλής Νεότητος

Ερώτημα της Έλληνικής Αίγλης :
 — Μαμαμά, το γόνυ λέγεται γόνυτο. Μπορούμε να πούμε και την Άντιγόνη Άντιγόνατο ;
 *Εστάλη από τον Άθάνατον Βοναπάρτην

Αλληλογραφία της «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 οδός Ερμούιδου την 2 Φεβρουαρίου 1916

ΤΟ ΧΑΡΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Τυπογραφικόν χαρτί δεν υπάρχει εις τας Αθήνας παρά όλίγοστον, και αυτό εις τιμάς μυθώδεις. Φαντασθήτε, ότι σημερον, μόνον διά το χαρτί του φύλλου, πληρώνω όσα επλήρωνα πρό του πολέμου, διά χαρτί και τυπον μαζί. Το όποιον σημαίνει άπλούστατα, ότι τα έξοδά μου έδιπλασιάσθησαν.

Έννοείται, ότι και όλοι αι άλλοι σφημερίδες εδρίσκονται εις την ίδιαν στενοχωρίαν και εις το δίλημμα. ή ν'αδξήσουν την τιμήν του φύλλου ή να μικρύνουν αυτά. Κ' επειδή διατάζουν να χάρουν το πρώτον, — να πωλούνται π. χ. άντι πέντε, δέκα λεπτά, — μερικά ήρχισαν κηλόα να εκδίδονται με όλιγοτέρας σελίδας ή εις μικρότερον σχήμα.

Κ' εγώ εν όπώ το δύο πρέπει να κάμω: Η να εκδίδω το φύλλον τετρασέλιδον, ή να το άφισω μόν όκτασέλιδον, άλλα να το πωλώ δεκαπέντε λεπτά, άντι δέκα, και ναδξήσω αναλόγως την συνδρομήν.

Ενόπθην όμως, ότι υπάρχει και άλλη λύσις. Το ξεσπάθωμα. Ένα γενναίον ξεσπάθωμα, μία έντασις τών προσπι-

θειών σας, αυτόν τόν μήνα, εμπορεί να προσθέση τόσους άγοραστάς και συνδρομητάς, ώστε ή εισπραξις να καλύπτει κάπως την ζημίαν. Αυτό έλπίζω τώρα από την άγάπην σας. Αυτόν τόν μήνα, θά ξεσπαθώσετε όλοι με ζήλον εξαιρετικόν. Και θά κατορθώσετε, ώστε να εξακολουθήσω τα όκτασέλιδα φυλλάδια, χωρίς ναδξήσω την τιμήν και την συνδρομήν.

Διαφορετικά, με μεγάλην μου λύτην, θ' αναγκασθώ να το κάμω.

Θαδξήσω την τιμήν. Η θά ελαττώσω τας σελίδας. Ο, τι από τα δύο προτιμάτε. Άλλ' είμαι βεβαία, ότι θά προτιμήσετε το άλλο πού σας είνε και θάδρχισετε εύθως από σήμεραν τας ενεργείας σας, όλοι και όλοι !

Ακούσατε τί και τί διαβάει ο φίλος μου Φειδίας. «Γλωσσικήν Αυτόβιογραφίαν» είνε νομίζω ένα βιβλίον του κ. Νιρβάνα, «Κοινωνικόν Συμβόλιον» (του Ρουσσώ βιβλίου), «Εγκλημάτιαν Άνθρωπον» του Λομπρόζο, «Άπολεσθέντα Παράδεισον» του Μιλτωνος, Σαξέπηρ, Μάξ Νορδάου, Τολστόι και διάφορα βιβλία του Σουλόγου τών Ξεφελών. Άπ' αυτά, λέγει, αντιγράφει όσα τού άρέσουν, τά μανθάνει απέξω, κάμνει κρίσεις, έρωτά όσα δεν έννοει, κτλ. — Ναι, άλλα δεν είνε σταν πολλά, και άνωτέρα τών δυναμειών του φύλου μου; Πολύ φοβούμαι μήπως το κεφάλι του γίνη καζάνι. Δι' αυτό θά τόν έσυμβούλευσ ν' άρτίση, προς το παρόν, τουλάχιστον τόν Ρουσσώ, τόν Λομπρόζο, και τόν Νορδάου. Και του Τολστόι, μόνον ή διαγράμματα να διαβάξη.

Η Ήρωίς της Λιέγης μου γράφει: «Η μητέρα μου γεννήθηκε και ανατράφηκε εις τας Βρυξέλλας: ο μπαμπάς μου γεννήθηκε εις την Αυστρίαν και ανατράφηκε εις την Κέρκυρα. Κ' εγώ γεννήθηκα εις την Κέρκυραν. όπου ζώ. Άγαπώ λοιπόν και το Βέλγιον πολύ και την Αυστρίαν. Άλλά την Κέρκυρά μου πιο πολύ. Αυτή είνε ή πατρίδα μου. Και δι' αυτό ή κατοχή της νήσου μας, όσο και νάνε προσωρινή, με λυπει κατάκρηδα κ' ελαυστα όχι όλιγο!» Το πατριδικόν ζήτημα της Ήρωίδος της Λιέγης, βλέπετε, είνε πιο άπλόον. Διότι κ' ένενήθη κ' εμεγάλωσεν εις τόν τόπον, πού αγαπά περισσότερο άπ' όλους.

Ευχαρίστα νέα μου άναγγέλλει ο Νικηφόρος Εύζωνος: Πρώ πέντε ήμερών ένένθησε ή γάτα του τέσσαρα γατάκια, ζωηρότατα και ώραίοτατα. Χθές είχαν τά βαπτισία τους και ίδου πώς: τά έβγαλαν: ένα κατάκρηρο, Πίσσα, εις άνάμνησιν της ιδιότης μου: ένα κατάκρηρο και χαριτω-

μένο, Χάρις, προς τιμήν της Χάριτος: έν άλλο κατάκρηρο, Φοβία. Και το τέταρτον μένει άδάπτιστον, επειδή διεφώνησαν οι νουνοί. Συνεφώνησαν όμως: να τού δώσουν το καλλίτερον όνομα, άπ' όσα θά έπρότειναν τώρα οι φίλοι μας. Άς ιδούμε !

Έξέτελεσα τας παραγγελίας σου, Πλανήτης, κ' έχάρην πάρα πολύ διά την άπορασίον σου. Να μου γράφης συχνά και να γίνης μία μέρα συνεργάτριά μου σάν τόν πατέρα σου. Πολλά χαίρεταιςμα.

Ο Μικρός Πρόσοπος μου γράφει, ότι ο καθηγητής του τών Έλληνικών έρώτησε μία μέρα τά παιδιά της τάξης: τί περιουσιών λαμβάνουν. Οι περισσότεροι άπήνησαν «Διάπλασι!» Άλλοι άλλα. Τότε ο καθηγητής τούς ειπε: «Παιδιά, σας συμβουλεύω να παίρνετε όλοι Διαπλάσιν. Είνε το καλλίτερον τών έν Έλλάδι περιουσιών. Κ' εγώ, όταν ήμουν νέος, την έπαίρνα.»

Από την έπιστολήν της Ίριδος: «Το Φαληρωτικόν Ζιζάνιον, συμπαθητόα μου, μου ειπεν ότι θά ξεσπαθώσθ τώρα κ' αυτή. Να ιδούμε. Άλλήθεια, τί όμορφον πού ήταν ή Τρότα της στη Σελίδα ! Μά ξέρεις, και στο σχολείο γράφει εκθέσεις πολύ όμορφες. Είνε από της πρώτης: στας εκθέσεις. Και ή ώραίότης ένεται, όπως και σύ λές, στην άπλότητα και φυσικότητα. Μά έχομε κ' ένα καλό, μά πάρα πολύ καλό καθηγητή στα Έλληνικά. Πολλές γράφουν καλά, κ' ένεινός βέβαια είνε ή αίτία.» Πόσο χαίρομαι όταν βλέπω τά παιδιά μου να μου γράφουν έτσι διά τούς καθηγητάς των !

Η Άμάραντος Λόξα μου άναγγέλλει, ότι εξέρχεται της ουδετερότητος ! Με άλλους λόγους, ότι άπεράσιος να λαμβάνη μέρος εις τούς Διαγωνισμούς. — Πολύ καλό και αυτό. Όποιος μπορεί να εξέλθη από την ουδετερότητα, άς εξέλθη.

Ναι, Μυστηριώδη, πολύ γλυκός ή χειμώνας έφέτος—ως τώρα τουλάχιστον,—άλλ' άρρώστειες πολλές. Να είνε άραγε άλφειτα εκείνο πού ένέχου, ότι ο υγιεινός χειμώνας είνε ο δυνατός; Χαίρω πού είνεις καλά.

Σ' ευχαριστώ, Παπάκι, διά το νέον ξεσπάθωμα. Όσο εις το σχολείον σας όπου έπροσπαθείτε όλοι, ποία να έγγραφή τούς περισσότερους συνδρομητάς και άγοραστάς, σ' ως τώρα υπερτερεις. Να ιδούμε τώρα ποία θά σέ περάση.

Να και μία διαμαρτυρία από την Κέρκυρα. Μου την στέλουν εικοσιέξη άγοραστέρια μου διά τόν λόγον πού ειπεν ή Γαλλή Κορφατοπούλα, ότι στην Κέρκυρα είνε ένθουσιασμένοι, επειδή έπήγαν εις Γάλλοι. «Ποτέ τέτοιο πράγμα! — γράφουν ή Κορφατοπούλας,—όχι: οι Γάλλοι, πού

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Ένα πάθημα». — «Επεισόδια της Άσώτατης». — «Ο Βασιλεύς του Χρυσού». — «Μην είνε άπερίσπαστοι». — «Σ' ένα άεροπλάνο». — «Τό βοσκόπουλο». — «Ο Στραβοκόπος». — «Η πηγή». — «Στυπόχαρτο - ποδότης». — «Συμφέρμα». — «Χειμών - Γής». — «Κακοί ύπολογισμοί». — «Σε ποιόν άνήκει» κτλ. — «Τό παιγνίδι με την Ψυφίνα». — «Για την ήσυχία της». — «Ανεκδοτόν». — «Ανεκδοτόν». — «Χάρτινος Άστός». — «Από τίν Σ. Σ. Σ. τού Σου φύλλου». — «Ο περίεργος». — «Ανεκδοτόν φοιτητού» κτλ. — «Τό σ' ήμέρας». — «Πατρίς». — Διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

Εις το προσεχές έλπίζω να έχωμεν Σελίδα.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ο Μαρομαρόνος Βασιλιάς (0) με κανένα και με όλους; και με τους μικροδιαβόλους. — ή Αγοριολέττα (0) με Δοξαομένον Ρήγον, Χάων, Ηρώα του 1913. — ή Γαλλή Ξαν. Φοβία (0) με Κάμαν. — ή Αειδέης (0) με Πειραιήτην, Φούλαν, Λορελάι, Ηλιοβασίλεμα. — ή Ένδοξος Γαλλία (0) με Τέλλον Άγραν, Ένα Χιογάκι, Φάονα, Ηρώδα της Λιέγης. — ή Άμάραντος Λόξα (0) με Φούλαν, Δοξαομένον Ρήγον, Χρυσήν Άνινα. — Τό Στανηρωσιώτικόν (0) με Λορελάι, Νοσταλιάν, Τελέαυλλαν, Αγοριολέτταν, Ταγαράιν, Ιδιόσορη, Φειδιάν, Αειδέα. — ή Άκτις Ηλίου (0) με Φιλομαθή, Ξανθήν Πεταλούδαν, Μονάκριβηρ, Ίνώ, Νηρηίδα τού Πηγειού, Χάων. — το Τραγοούδι της Δευτεριάς (0) με Τέλλον Άγραν, Έξερρευτήν τού Άπειρου, Φούλαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δευτεριά στους Σκλάβους. ά. (ΑΚ). Κατοικίαν τών Ψαρών, κ. (ΔΚ). Έλλην Καβούδ, ά. (ΒΠ). Μπαρονοκατισμένη Έλλάς, κ. (ΓΠ). Λίτρις τού Βασιλέως, ά. (ΑΜ). Έλλάς τών Ηρώων, κ. (ΕΜ). Ηρώος Βελισσαρίου, ά. Αλεξ, ά. (ΔΜ). Ροδοπαία Έλληνοπούλα, κ. (ΦΕ). Αλέξανδρος ο Μέγας, ά. (ΣΑ). Φαίξος, ά. (ΛΑ). Νύμφη τού Αιγαίου, κ. (ΔΤ). 44ον Σύνταγμα, ά. (ΓΤ). — Τρισύννη, κ. (ΚΑ). Τύμβος τού Μαρομαρόνου, ά. (ΕΦ). Πανελλήνιον Όνειρον, ά. (Ζεύς). Ένδοξος Έλλάς, ά. (ΝΑ).

Αναγνώσεις ψευδώνυμων: Βολιώτισσα, κ. Όνειρα π' Αθήνας, ά. Αιθήρ, ά. Έλληνικόν Ίδεώδες, ά. Στρατηλάτης τών Έλλήνων, ά. Ματομένο Ηλιοβασίλεμα, κ. Νέσων, κ. Βουδ' της Μαρολιόσας, ά.

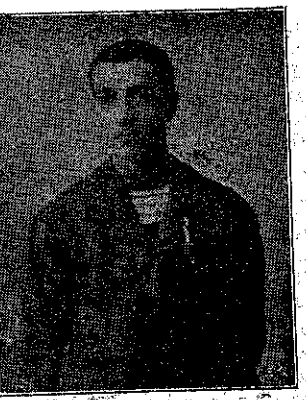
Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Μαγεμένο Βασιλόπουλο (έλαβα) Τσαλλήν Κορφατοπούλαν (ναί, το έλαβα) θά πώ εις την Ηρώϊκήν Σάμον, ότι στο σπίτι σας παίρνετε Διαπλάσι από το 1881 !) Ηρώδα Έλληνοπούλαν (έλαβα, ευχαριστώ.) Πρόδρογα (έληφθησαν.) Έρυθρόν Προσωπίδα (έλαβα, ευχαριστώ.) Άνοιτικόαβδον (πρέπει πρώτα να τού ζητήσης άλληλεφάριαν διά μις Μικρά; Άγγέλαι; και έν δεχθή την πρότασιν σου, τότε θά μου στείλης τη γράμμα σου άνοιτικόν, μ' έν 30λεπτον γραμματόσημον, και θά το διαβύθω.) Νεαρόν Φιλόσοφον (έλαβα, ευχαριστώ) Χαμόγελο της Νίκης (φίλησέ μου τόν μικρόν σου αδελφόν και πέ τον; για να χαρή, ότι και άλλας ώραίς γελοιογραφίας; σ' έτοιμάζω.) Κυκλαμιάν (ά, υπομονήν πρέπει να έχης: ο άνοπόμονος είνε πολύ δυστυχής.) Ηρώδα τών Αγοροκορναίων (ποτέ δεν είνε άργά; χαίρω πού είνεις καλά και μου έγραψες: έστειλα.) Ίδιόσορη (έν, δεν το είδες καθόλου, θά έχάθη;) Νσον Έλληνα (ήμπορεί να τά έπιστρέψης; εις το τέλος έκάστου μηνός.) Έλληνα Νικητήν (έφ' όσον δεν βλέπεις όμοιόσιμους τας λύσεις τών Πνευμ. Άσκήσιων ένός φυλλάδιου, είνε εις καιρόν να τας στείλης.) Μικρόν Εύζωνον (λοιπόν, περιμένω) άλλα μήν άργήσης; να μάθης;) Ένετικόν Δένοντα (εύχομαι περαστικά: άς είνε όμως, δεν γράφεις πιο εύανάγνωστα και όταν είνε καλά...) Άσμα της Άηδόνας (ευχαριστώ διά το νέον ξεσπάθωμα.) Σχολαστικόν Φιλόσοφον (έλαβα, ευχαριστώ.) Νύμφην τού Αιγαίου (έστειλα.) Ροδοστεφανωμένην Άνοιτικόν (ευχαριστώ δι' όσα γράφεις: έστειλα.) Ένα Βολιώτικόν (έστειλα.) Θαλασσοπούλι τού Στόλου (ή έπιστολή σου τά έξηγει όλα.) Γ. Ε. Λαχ. (έλαβα, ευχαριστώ.) Κάμαν (θα σου άπαντήσω εις το προσεχές.) Κανάρη (ναί!) Πατριτό Ναυτοπούλο (κακώς; σ' επληροφόρησαν ούτε εθνησίν έχω, ούτε είνε δυνατή τωαντη δημοσίεσις;) Ένδοξον Γαλλίαν (έστειλα έν νέου.) Φοίξον (χαίρω πού και περιμένω.) Έδαν (αυτήν την φοράν έληφθησαν.) Έλληνιστήν Σημαίαν, Άνθος τών Δειμώνων, Τίαρμον, κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 1ην Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω εις το προσεχές.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ. Μ. ΚΑΛΛΙΑΣ (Ναυτάκι της Αθήνου) έν Χαλκίδι. Α' Βραβείον 12ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΨΑΛΤΙΑΔΗΣ (Σημαία τού Άβέρωφ) έν Κορυθίουπόλει. Α' Βραβείον 12ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΧΟΝΔΡΟΣ έν Βόλφ. Β' Βραβείον 12ου Διαγωνισμού Ξεσπαθώματος.

ΝΙΚΟΣ Κ. ΒΑΜΒΑΚΟΥΛΑΣ (Όνειρομένη Πατριδα) έν Χαλκίδι. Β' Βραβείον Δημοφρητισματος τού 1912.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα...

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Την στιγμή εκείνη, ο δεσμοφύλακας μπήκε στη μέση και τους είπε, ότι ή ώρα πάραυτα. Έπρεπε να χωρισθούν.

μέ το ίδιο πάντα ύψος της απελπισίας. Τέλος πάντων, είπα, εγώ δεν έχω πια το δικαίωμα να σ' εμπόδισω...

124. Γρίφος... ΟΙ: νες νες νες... Έστάλη από το Μαγεμένο Βασιλόπουλο

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Βούλγαρης, Ι. Ν. Σελάς, Γ. Χατζηπαναγιώτου, Α. Γλυκιάς, Κούλα Κονταρίνη...

Κουτσαμπάνης, Λουκάς Α. Αδαμόπουλος, ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης, ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Γ. Θεοδοσίου...

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ: Όλων των ανωτέρω τὰ δνόματα ἐτέθησαν εις τὴν κληρονομία...

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωίαν τῆς 16ης Ἰανουαρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρονομία δλοὶ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Μητρώου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων συνδρομητῶν...

753. ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100. Εὐθὺς ἀμέσως ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀτακτικὴ Κληρῶσις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου. Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Μαρτίου. Ἄλλα καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1916

Κατὰ τὰ παροκρυφθέντα, τὴν 16 Ἰανουαρίου τὸ πρῶν ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία οἱ ἀριθμοὶ 1-ἕως 1496, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ. Στὸ Σταθμὸν τοῦ Βορρᾶ, μπροστὰ σὲ δύο βαγόνια δευτέρας θέσεως...

"Ἄφινε τὰ ἐλέματά του νὰ πλανώνται στὰ πρσίνα δειθάδικα... (Σελ. 87, στ. α'.) ἦσαν γραμμμένα τὰ ὀνόματα δλων τῶν ἠθοποιῶν τῆς καλλιτεχνικῆς περιοδείας...